

GREEN SCUM

SPACE ENNUI

Green Scum
SPACE ENNUI

copyright © Green Scum, 2017

ISBN 978-80-7511-369-6

ISBN 978-80-7511-370-2 (epub)

ISBN 978-80-7511-371-9 (pdf)

GREEN SCUM

SPACE ENNUI

* * *

Přistáli jsme. Něčím tak rozhrkaným jsem ještě neletěl. Dosedli jsme a na hlavu mi spadly tři nejty. Kurva.

Otevřely se dveře. Kdosi k nim přistrčil žebřík.

Cestovní společnost „Mars – Your New Home“.

Přistáli jsme mimo hlavní kosmodrom. Nebyli jsme tu za hosty. Byli jsme tu za trestance. I když ofiko jsme byli ti, co potřebujou převýchovu.

Přiletělo nás patnáct. Patnáct maníků, co jim byla Země příliš malá.

„Mars – Your New Hell.“

Naložili nás před tejdnem.

„Ty seš Ziky.“

Ani jsem se neobtěžoval příkejvnout.

„Chceš dělat problémy?“

Teď už jsem příkejv. Týpek v retro overalu vzor Ripleyová mě pohládlit taserem. Skoro celou cestu jsem díky tomu v klidu prospal.

Přistáli jsme za vysokou zdí. Vymylácenej beton. Všudypřítomnej červeněj prach. Žádnej odvoz.

„Hejbněte sebou. Tohle není vejlet.“

Týpek, co si mě oblíbil už na Zemi, si stoup přede mě.

„Něco se ti nezdá, Ziky? Potřebuješ s něčím pomoct?“

Potřebuju ti nakopat prdel, ty tlustá svině. Akorát že je na to ještě brzo.

„Prdel nakopu já tobě. Ještě budeš prosit, abych toho nechal.“

Šli jsme v zástupu k hangáru. Mars už sice měl atmosféru, ale jako kdyby ji neměl. Lupal jsem po vzduchu.

Přes vysokou zeď probleskovalo světlo. Tam byl ten pravej svět. Uvolněnej, bohatej a odpočinkovej. My z druhej strany jsme se měli postarat o to, aby takovej zůstal.

V hangáru nás posadili na vozejky. Jeli jsme pod zem.

„Ziky, máš protekci. Budeš bydlet s Mínou. Pro někoho tvýho formátu jen to nejlepší.“

Napadlo mě, jestli s tím tlustým debilem nejsme příbuzní.

„Nejsme, Ziky. Akorát matka díky tobě přišla vo všechny kredity. Budu ti to připomínat. Neboj.“

Aha. Další zhrzená oběť. Asi bych se měl bát.

„Na to nebudeš mít čas, Ziky. Tady to jede takovým fofrem, že tyhle píčoviny nemáš šanci stíhat. Najednou seš posranej a netušíš, kvůli čemu. Bude se ti tu líbit.“

Otevřel dveře cely. U protější zdi stál Mína.

„Tohle je kurva co?“

„To je Mína, Ziky. Tohle je nešťastnej Mína. Je introvert. Je hermafrodit. Má deprese. Budete si rozumět.“

Strčil mě dovnitř. Zabouch dveře. Zvenku na ně poklepal taserem. Znělo to jak nakřáplej umíráček.

Mína mi podal ruce. Všech osm. Díval se stranou. Netušil jsem, kterou mu mám stisknout.

Byl o něco vyšší než já. Hubenej. Modrej. Studenej.

„Já jsem Mína.“

Děsně chraptěl, ale bylo mu rozumět.

„Ziky. Ze Země.“

„Se máš.“

„Myslíš?“

„Jo. Já jsem z planety Free-floating. Nemám ani svou hvězdu. Jsem vykořeněnej. I kdybych se odsud dostal, nemám se kam vrátit. Moje planeta dávno bude někde v prdeli. Jsem hrozně nešťastnej.“

Mína si sed na zem. Chvilí jsem na něj civěl.

„Hele, co tu budu dělat?“

„Asi budeš se mnou. U pásu. Akorát nevím, jak to budeš stíhat.“

„Co stíhat?“

„Přebírání. Přejde mi, že máš nějak málo rukou.“

Sed jsem si vedle něj. Naříz jsem nehtem kůži na předloktí. Vytáh brko. Škrt nehtem o podlahu. Chytil jiskru. Potáh jsem. Nabíd Mínovi.

Hulili jsme a já přemejšlel, co s tím. Moc se toho vymyslet nedalo. Budu to muset nějak přežít. Dal jsem si dalšího práška.

Mína začal tát.

Stáli jsme u pásu. Nekonečnej pogumovanej pás. Dva metry širokej. Nejel moc rychle. Ale i kdyby se hejbal polovičním tempem, bylo to jedno. To, co jsem měl stihnout, jsem nestíhal.

Kdesi na jeho začátku na něj roboti nakládali rozebraný věci, co přestaly fungovat.

3D phablety s kleklým kvantovým mozkiem. Komunikátory s vesmírným tichem. Vyprázdněný databanky. Čtečky všeho a ničeho. Osobní asistenty. Asistenty osobních asistentů. Časový náramky. Kybernetický domácí mazlíčky. Vyresetovaný vyhlazovače vrásek. Mikrocompy, co se odmítly nabotovat. Nevinný e-sloužky, co jim z přetížení vyhořel hard.

Nekonečnej proud elektroniky. Sunul se spolu s pásem. Tuny odpadu, kterej na Zemi najdete na každé skládce. Pokud víte, kde hledat.

Na Marsu skládky nebyly. Všechno se vracelo zpátky do oběhu. Tady se nesmělo mrhat. Ničím.

Stál jsem naproti Mínovi. Jeho osm rukou nepostřehnutelně kmitalo nad pásem. Bylo nás tam třicet dvojic. Počítal jsem to dvakrát. Možná ještě dva týpci byli ze Země. Zbytek posbíranej po vesmírnejch slumech.

Byli jsme krok od sebe. Na zemi u nohou plastový přepravky. Na konci padala přebraná veteš z pásu kamsi dolů.

Když jsme zahlídli čip, procesor, paměť, mikrogenerátor nebo něco v podobným levelu, házeli jsme to do krabice. Norma sedm přepravek za Směnu. Směna měla dvanáct hodin. Přepravka měla třicet litrů.

Makali jsme už dvě hodiny. Měl jsem zaplněný první dno. Mína byl s třetí přepravkou v púlce. Tohle nedám.

Po šesti hodinách pauza. Deset minut. Vymáčknot do huby tubu s jídlem. Chutnalo po umělej hmotě. Zapařenej. K pití nic.

„Při práci se nechlastá, Ziky. Má to jednu výhodu. Se aspoň nezechčiješ.“

Nesměli jsme na záchod. Nesměli jsme mluvit. Nesměli jsme se podrbat. Nesměli jsme nic.

Byli jsme u pásu sami. Nebylo třeba nás hlídat. Každěj jsme měli na kotníku Smyčku.

„Tohle je fajn vynález, Ziky. Šlápneš, kam nemáš, a Smyčka se stáhne. Můžeš jít dál, ale chodidlo zůstane na místě. Nejhezčí na tom je, že netušíš, kam vlastně nemáš šlapat. Bejt tebou, stál bych a nehejbal se.“

Odporovalo to sice neohumanismu, kterým se na Zemi oháněj zmrdí z Ligy pro ochranu padlejch, ale tady se asi na tyhle kecy nehraje.

„Dáme ti pak plastový kopyto, Ziky. Jde se s ním hejbat, ale na plesy zapomeň.“

Desetiminutová pauza skončila. Pás se rozběh. Podíval jsem se na Mínu. Sotva znatelně kejv. Jednou rukou ukázal pod pás.

Trochu jsem poodstoupil. Pod pásem byla plná přepravka. Šoup jsem jí nohou za sebe. Kopnul jsem Mínovi prázdnou. Asi tu mám kámoše.

Skončila Směna. Ruce jsem měl vytahaný až u kolen. Čekal jsem, co bude. Měl jsem půldruhej přepravky. Asi mě nepochválej.

Stáli jsme nastoupený u pásu. Jeden vedle druhýho.

„Můžete jít. Ziky zůstane.“

Ripley se dostavil osobně.

Všichni udělali vpravo v bok. Mě tam nechali.

„Nic moc, Ziky. I když zas až tak špatný to na začátek není. Myslel jsem, že nedáš ani jednu. Budu hodnej. Asi se už nezměním. Tři hodiny Procházky. To dáš jak nic. Pak máš volno. Vítej v lázních, Ziky.“

Štouch do mě taserem a postrčil ke dveřím, kterejch jsem si předtím nevším. Za nima byla místnost. Čtyři metry na dva. Pár unavenejch ledek se snažilo zaplašit tmou. Uprostřed běžeckej pás. Kurva. Další pás. Tady je někdo dobře ujetej.

„Ujetý jsme tu všichni, Ziky. Zuj se. Kalhoty a triko dolů.“

Copak. Ten debil je na mladý kluky?

„S tebou bych nešel ani vybírat hovna, Ziky. Tři hodky. Užij si to. Malá rada. Když vydržíš běžet, moh bys to přežít.“

Sebral mi věci. Otočil se. Dveře se za ním zavřely.
Nesnáším procházky, u kterých se běhá.
Ochladilo se. Začlo foukat. Ledovej vítr.
Stoup jsem si na pás a rozběh se. Tři hodky.
Nekonečný čas.

Ty tři hodiny mě odrovnaly. Nechtěl jsem zmrznout. Většinu času jsem běžel. Asi mě to zahřálo. Asi mě to zachránilo před ztuhnutím. Ale nějak jsem tomu nepřišel na chuť.

Dozorce, kterýho jsem ještě neznal, mě odved na celu. Nepromluvil ani slovo. Akorát se usmíval. Ten úsměv byl za celej proslov.

Byl jsem nasranej. Hodně. Hodně bolavej a hodně nasranej. Pitomá kombinace.

Natáh jsem se na kavalec a zavřel oči. Musím něco vymyslet. Jinak tu skončím.

„Jestli nebudeš plnit normu, tak se další Procházce nevyhneš.“

Ty krávo. Na to bych fakt nepřišel. Mína mi sice pomoh, ale tohle poslouchat nemusím.

„Jsi vůl, Ziky. Musíš přijmout jejich pravidla. Jinak tě sundaj.“

Nebo oni musej přijmout moje.

„Jo. Určitě. Akorát že teď nejsi v pozici, kdy můžeš někomu velet.“

Tak se do hajzlu do té pozice musím dostat.

„Za chvíli je jídlo. Pustěj nás do Studovny. Možná bych tě tam moh seznámit s někým, kdo by věděl.“

Kurva, my budem při jídle studovat?

„Jo. Je to tradice. Sedíš, žereš a studuješ ksichty kolem sebe. Snažíš se přijít na to, kdo tě chce sundat.“

Otevřel jsem oči. Mína seděl na protějším kavalcí. Všechny ruce založený na břiše. Koukal na mě.

„Kolik nás tady je?“

„Asi tisíc. Studoven je víc. V tej naší je nás necelá stovka.“

„Jeden gang?“

„Dva. Proxima a Nazi. Proxima je celkem v klidu. Nazi ne. Pokaždý zkoušej, jestli se dají nováčci zhasnout.“ Fajn. Jsem vyštavenej z joggingu. Místo odpočinku mě čeká wrestling.

„Ziky, budeš to muset zvládnout. Nemůžu se do toho míchat. Jsem Neutrál. Takovejch jako já je nás jen pár. Vyvažujem. Pochopíš to. Pozdějc. Dnes to prostě musíš dát.“

„Když ne?“

„Když ne, tak pak nebudeš muset řešit, jak tu přežít.“

Mína sáh za sebe. Vyndal zpod matrace něco, co vypadlo jak mikrobaterka.

„Vem si ji. Lepší do ní nekoukat. Vypaluje oči.“

Neděkoval jsem. Mína to ani nečekal. Zved jsem se. Strčil baterku do kapsy. Protáh se. Pak se otevřely dveře celý. Mohli jsme se jít najíst.

Vešli jsme do Studovny. Velká místnost. Vysoký strop. Stoly a lavice. U jedné stěny dlouhý okno. Tam se podávalo jídlo.

Mína si stoup do fronty. Přestal si mě všímat. Chvilí jsem stál u vchodu. Prošlo kolem mě pár trestanců. Nepřipadali mi převychovaní.

Někteří se podobali lidem. Některí ani omylem. Nikdo si mě nevšímal. Přesto jsem věděl, že mě pozoruje každé. Pozoruje a odhaduje.

Pokrčil jsem v duchu rameny. Každé mi může políbit prdel.

Dostal jsem se k okýnků. Do misky mi robotická paže plácla kus rosolu. Z netěsnících kloubů jí chcala hydraulika. Měl jsem to i s polevou.

Otočil jsem se. Nemoh jsem udělat krok. Předě mnou stáli dva Bízci. Čuměli na mě prostředním okem a krajníma rozčileně pomrkávali.

Bízky jsem znal. Domovská planeta katastr Blíženci. Idioti, co si mysleli, že jim patří Vesmír. Nešlo se s nima domluvit. Šlo je jen kolonizovat. Ty moc vzpurný zavřít.

Žádný hodíme si kostkou a zahrajem si multi-kulti. Dát dvě přes rypák a nalajnovat jim den. Jediný, na co slyšeli.

„Ty prej seš Ziky? Ten novej zmrď?“

Nereagoval jsem. Elastický chapadla, co měli místo paží, se jim rozčileně vlnily. Skřípce na jejich koncích cvakaly.

„Jsem se kurva na něco ptal.“

Představení začíná.

„Si kurva vyližte prdel.“

Bízci na okamžik strnuli. Chapadla se zvedla.

„Ale no tak. Nějakej problém?“

Overall Ripley osobně. Kdyby Bízci nevejrali furt jen na mě, tak by ho viděli taky.

Neochotně uhnuli. Prošel jsem mezi nima. Sed si na kraj lavice. Položil misku na stůl. Až Ripley zmizí, budeme pokračovat.

Díval jsem se na všechny a na nikoho. Navenek nevidomej pohled. Mozek si ukládal data. Studoval jsem ksichty.

Skoro žádnéj se mi nelíbil.

Dloubal jsem do rosolu. Dobrej hnus.

Přemejšlel jsem, co s Bízka. Overall Ripley stál u dveří. Moh zmizet kdykoliv. Měl bych něco vymyslet. Hned.

Zatím jsem věděl jen to, že je sám nedám.

O stůl předě mnou seděl nějakej malej skřet. Seděl zády. Neviděl jsem mu do ksichtu. Pak se pootočil. Ten profil nešlo splíst s ničím. Sloní svíčka.

Metrová vychrtlá Sloní svíčka.

Dřív si lidi mysleli, že planety Proximy Centauri, naší nejbližší hvězdy, jsou domovem dalších lidí. Se kterejma budem kamarádit.

Velký hovno.

Na planetách kolem Proximy jsou akorát mikroorganismy. A kamarádit se nechtěj. Na těchhle planetách se nepřistává. Nebo jo, ale nesmí vám vadit,

že už neodletíte. Ty malý svině se dostanou úplně všude. A je jim jedno, jestli máte zavěno.

První tvorové, který sice jak lidi moc nevypadali, ale dali se snýst, bydleli o kus dál. Luytenova hvězda a víc dozadu.

Sloní svíčky žily někde tam. Nevím úplně přesně. Nejsem astronom. Jsem zloděj a podvodník. Nemůžu umět všechno.

Parkrát jsem se s nima na Zemi potkal. Obrat je o kredity bylo snadný. Jak nakopat prdel miminu. Trocha křiku, ale jinak bez rizika.

Tihle týpci měli nateklej ksicht. Odulej a nechutnej. Bylo zajímavý, že i jim samým připadal hnusnej.

Když u nich přistáli první kolonizátoři ze Země a vztyčili vlajku, že planetu zabíraj, něco se jim nezdálo. První zpráva, co odeslali zpátky na Zem, byla o tom, že se jim planeta zdá nějaká nasraná.

Moc lidí nevědělo, že to jsou chodící kondenzátory. Nosili v sobě tolik elektriny, že by rozsvítili Mars i s okolím. Dokázali ji uvolnit, když jim šlo o kejhák. Nebo když ucítili bolest. Velkou bolest.

Hodlal jsem Sloní svíčke zařídít to druhý. Hodlal jsem ho bolestí rozbrečet.

Koutkem oka jsem zahlíd, že Ripley udělal krok ke dveřím. Pootevřely se. První Bízek vstal.

Preskočil jsem stůl. Chytil Sloní svíčku pod rameny. Vyhodil ho nahoru. Vážil sotva dvacet kilo. Naštěstí.

Vylít do vzduchu. Popad jsem ho za kotníky. Pevně. Opsal jsem s ním kruh, a pak mu třísknul hlavou o hranu stolu. Co to šlo.

Ozval se nářek. Ne výkřik, ne chroptění nebo zaječení. Nářek.

Jak když přijdete o někoho blízkyho a chcete na celej svět vyřvat svou bolest.

Další otočka, a pak jsem Sloní svíčku pustil.

Letěl na prvního Bízka. Ten ani nestih nastavit chapadla. Překvapenej, udivenej, idiotskej Bízek.

Sloní svíčka mu dopadla na hrudník. Vybuchla. Elektrickéj oblouk. Bízek v prdeli. Už je to jeden na jednoho. Sice to ještě furt nedávám, ale je to vyrovnanější. Navíc jsem doufal, že to tímhle neskončí.

Neskončilo. Energie a teplo, uvolněný Sloní svíčkou, aktivovaly čidla. Dostali jsme sprchu mimo pořadí. Plus nám nějakej sjetej dýdžej pustil sirénu.

Overall Ripley byl zpátky. Stál ve dveřích. Koukal na tu spoušť. Pak zved prst a ukázal na mě. Zved jsem prst a ukázal na něj taky.

Nemoh jsem si pomoci.

Asi mě teď čekalo něco výživnějšího než Procházka.

Pokrčil jsem v duchu rameny. Siréna chytila dobrej rytmus.

Začal jsem popovat.

Odvedli mě o patro níž. Teda, spíš odtáhli. Nechodím dobrovolně tam, kam nechci. Rval jsem se s nima, ale bylo jich víc. A měli větší sílu.

Dozorci. Zkurvený dozorci.

Vzadu za nima Overall Ripley. Aby si neumazal ruce. Sráč.

Asi se tak nejmenoval, ale tohle jméno mu zůstane. A až mu ho vypálím na čelo, bude ho mít na očích pokaždý, když projde kolem zrcadla. Overall Ripley – Sráč.

Táhli mě a tloukli. Ne tak, aby mi něco zlomili, ale dost.

Vrátím jim to. Přisahám, že jim to vrátím.

Vtáhli mě do místnosti. Na protější stěně tapeta. Zapadající slunce nad oceánem. Modrej oceán. Malíř barvoslepej. Oceány jsou černý.

Zbylý stěny, strop i podlaha z nerez. V podlaze kanálek.

Uprostřed stůl. S umělohmotnejma kurtama. Vedle stolu rameno. Dva klouby a půlkulatá hlavice.

Věděl jsem, co to je. Bič. Elektronicej bič. O takovým se otrokářům nesnilo. Dokáže vám ohebným provazcem, zářícím a spletеныm z paprsků, svlíknout záda z kůže.

Dokáže se na jedno místo trefit třeba tisíckrát za sebou. Jde nastavit intenzita, frekvence.

Práskne vedle vás a vám úlevou vyhrknou slzy a ten zkurvenec vám ve zlomku vteřiny druhým švihnutím vyrazí mozek z hlavy.

Poprvé jsem na Marsu dostal strach.

Nebál jsem se bolesti. Báł jsem se, že zemřu. Nechtěl jsem zemřít. Měl jsem pár nevyřízených účtů. V Pekle by mohli bejt nasraný, že k nim nakráčím s dluhama.

Připoutali mě ke stolu. Ležel jsem na břiše. Hlavou k tapetě. Když jsem se opřel o bradu, viděl jsem ji. Slunce zapadalo. Oceán šuměl. Bylo to uklidňující.

Dopadla první rána.

Bolelo to. Hodně. Skousnul jsem zuby, ale stejně jsem byl slyšet. Do hajzlu. Ziky si stěžuje. Ziky tvrdák. Ziky, co se před nikým nikdy neposral.

Dopadla druhá. Pak třetí, čtvrtá a pátá.

Pauza. Polykal jsem slzy. Kurva. Kurva kurva kurva. Přece se neposeru.

Dvě rány těsně za sebou. Tak těsně, že splynuly v jednu. Centrum bolesti to tak pobralo. Bolest mě obklopila, zalehla, utěsnila.

Snažil jsem se zablokovat. Odpojit se od těla. Odejít. Počkat někde vedle, až se to přežene. Pak se opatrně vrátit a spočítat škody.

Nepodařilo se.

Měl jsem tyhle techniky víc cvičit.

Cejtil jsem, jak mi ze zad stejká krev.

Další rána.

Měl jsem rozkousaný rty. Polykal jsem krev. Ze zad mi tekla krev. Bezednej Ziky. Jedna velká nádrž plná krve. Načepuju vám se slevou.

Koukal jsem na zapadající slunce. Na modrej oceán. Oči zaplavený potem. Chrčel jsem. Nešlo to ovládnout. Nedával jsem to. Neměl jsem na to.

Rány dopadaly. Elektronicej bič se neunaví. Je mu všechno u prdele. Nedá se dojmout.

Další ránu jsem dostal přes zátylek.

Propadal jsem se do bezvědomí.
Slunce zapadlo.
Oceán zčernal.

Probudil jsem se na cele. Zatažená mříž. Halogenka u stropu svítila jen napůl. Trucovala.

Ležel jsem na kavalci. Na bříše. Záda pulsovaly jak kvasar. Přílivy bolesti se střídaly s přílivama nesnesitelné bolesti.

„Docela slušný tempo.“

Pootočil jsem hlavu. Mína seděl na druhým kavalci. O některý ruce byl opřenej. Některý měl založený.

Jasně. Vždycky jsem měl slušný tempo. Ve všem. Žádnéj ztracenej šampón. Nikdy jsem nebyl obklopenéj davem. Šedivým spolkem bezduchejch.

„No, tady je dost na hovno vyčnívat. Seš tu dva dny. Stihš toho tolik, co jinej nedá za celej pobyt.“

Jo. No a co. Prostě to tak mám rozdaný.

„Jestli tu chceš přežít, jestli se chceš odsud dostat, nesmíš vyčnívat. Všechno, co vyčnívá, dřív nebo pozděj někdo zastříhne.“

Do prdele. Ještě chytrý kecy ze života.

„Nevztekej se. Jsem jedinej, kdo ti může pomoci. Tak mě nezkoušej nasrat.“

Nikdy jsem se nikoho o pomoc neprosil. Nechtěl jsem bejt nikomu zavázanéj.

„Nemusíš mě prosit. Sám to ale nedáš.“

Kurva. Kdyby aspoň ty záda tak nebolely. Zkusil jsem se nadzvednout. Záplava bolesti se mi snažila roztrhnout mozek.

„Nehejbej se.“

Mína se zved. Přistoupil ke mně. Periferně jsem viděl, že nade mě vztáh ruce. Příliv nesnesitelného tepla. Měl jsem pocit, že se začínám škvařit.

„Vdrž to.“

Kurva. Co mám vydržet?! Nechci nic vydržet. Seru na vydržení. Seru na všechno.

Zakous jsem se do kavalce. Prsty zatnutý. Zkroucený. Vzlykající.

Bolest se stupňovala a klesala. Horská dráha bez vozejků.

Nevím, jak dlouho to trvalo. Pojem o čase se ztratil. Jako spousta dalšího.

Pak bolest klesla a už se nezvedla. A zase klesla. Padala dolů. Nabrala zrychlení. Vracela se do normálu.

Ležel jsem na bříše. Záda bolely, ale normálně. Šlo si toho nevěšmat. Mína je šaman.

„Jistě. Šaman. Prostě to umím. Víc o tom nechci mluvit. Tečka.“

Posadil jsem se. Šlo to. Seděli jsme s Mínou naproti sobě.

„Hele. Nevím, co tu chceš udělat. Ani to vědět nechci. Ale jestli nezapadneš mezi ostatní, tak neuděláš nic. Jsem Neutrál. Můžu ti pomoci.“

„Jak?“

„Seznámím tě s Deviantem.“

„Fajn jméno.“

„Jo. Je na něj pyšnej. Jinak je ale v klidu. Zítra ti ukážu, kde ho najdeš. Dokáže hodně. Pokud s ním najdeš společnou řeč.“

„Když nenajdu?“

„O tom nepřemejšlej. To bys pak měl doopravdy život na hovno.“

Fajn. Takže zejtra budu dvanáct hodin přebírat odpad. Pak si dám Procházku. Pak se skamarádím s Deviantem. Fajn program.

„Procházku odbouráme. Řeknu ti jak.“

Mína si zamnul několik rukou. Pak začal povídat. Znělo to dobře. Jo, znělo to docela dobře. Mohlo by to fungovat.

Záda přátelsky bolely.

Halogenka trucovala.

Stál jsem proti Mínovi. Mezi náma pás. Nekonečnej pás plnej odpadu.

Vybíral jsem elektronický součástky a házel je do přepravky. Šlo mi to zoufale pomalu. Záda se ozvaly při každém pohybu. Ale šlo to zvládnout. Přijatelná bolest.

Dokázal jsem ji dostat z hlavy. Dokázal jsem na ni nemyslet. Nevšímat si jí.

„Hele, systém kontroly jde vychcat jen jedním způsobem.“ Mína si poškrábal modrej krk.

Jo. Někoho uspím a vezmu si, co nasbíral.

„To by asi nešlo. Všude jsou kamery. Jestli sis nevším. Maj nás neustále pod dohledem.“

To je skvělý. Pokecám si s Deviantem a dostanu to nahraný.

„Jde to občas obejít. Jako všechno. Jsme půl kiláku pod povrchem. Odtud se blbě utíká. Navíc není kam. Sledují nás, ale nepřeháněj to.“

„Fajn. Co s těma přepravkama?“

„Hologram. Nic jinýho nefunguje.“

Jasně. Hologram. Prima věc. Dost to pomáhá, když něco seknete a chcete, aby se na to přišlo co nejdýl. Menší iluzi udělá čip velkej jak nehet. Akorát jsem neviděl, že by se tu někde válely.

„Mám je v kavalci. Mám jich dost. Dost na to, aby ses stih naučit přebírat.“

Tohle mi lehce nesedělo. Tak kde to kurva jsem? V lapáku, kde mě málem umlátili k smrti, nebo někde na vejletě?

„Vole Ziky. Říkal jsem ti, že jsem Neutrál. Pendluju mezi trestancema a dozorcema. Vyvažuju. Všichni tu chtěj přežít. Na obou stranách.“

„A to ti jako nechaj tyhle hračky?“

„Tobě asi na sále vymlátili mozek. Mám privilegia. Dostanu se k různějm věcem. Neprohledávaj mě. Pokud nenastane Beta.“

Ty krávo, nějak to nepobírám. Nejsem tupej, ale nálož dárků, co jsem tady dostal, mi zpomalila převody. Co je do hajzlu Beta?

„Když umře dozorce na něco jinýho než na vysokej věk, to je Beta. Zažil jsem to jednou. Srovnali nás všechny. A bylo jim u prdele, kdo je Neutrál.“

Dobře. Měl jsem sice tisíc otázek, ale spolk jsem je. Mám spoustu času. Položím je požděj.

„Takže proběhne to jak?“

„Normálně. Budeš házet přebranej sajrajt do přepravky. Naházíš tam, co půjde. Po dvou hodinách tam mrskneš čip s hologramem. Do předposlední ne. Tam jen naházíš, co zvládneš přebrat. Poslední zůstane prázdná. Nemůžeš splnit normu hned třetí den.“

Fajn. Takže mi bude jedna a půl chybět. No, aspoň se dostanu na Procházkou.

„Po tom, co sis užil na Sále, tě nechaj bejt. Možná ti típnou večeri. Budou mít kecý, ale vynechaj tě. Víš, Ziky, musíš si uvědomit jedno.“

Zved jsem hlavu.

„Ten tvůj Overall Ripley, co tě má tak rád, tě nechce hned zabít. Chce, abys tu vydržel co nejdýl. Abys ocenil ten bohatej program, co ti připravil.“

Jasně. Overall Ripley. Co mu něčím hodně žhavým popíšu čelo. Možná má teď navrch. O to víc bude překvapenej, až se to překlopí.

Uběhly dvě hodky. Vysypal jsem z rukávu do dlaně první čip. Mrsknul jsem s ním do přepravky. Byla plná. Dobrý kouzlo.

Kouk jsem na Mínu. Spokojeně příkejv. Začal jsem plnit další. Čas ubíhal. Pomalu a líně. Chtělo se mi spát. Měl jsem chuť na jointa.

Stál jsem u pásu. Půl kilometru pod povrchem Marsu.

„Dnes je to lepší.“

Overall Ripley na mě koukal. Já jsem koukal do země. Nechtěl jsem, aby poznal, co si myslím.

„Jedna a půl přepravky ale chybí. Co s tím uděláme?“

Že bysme šli na procházku, debile? Trošku se nadejchat čerstvého vzduchu?

„Na Procházkou to je. Ale jsem v jádru hodnej člověk. Chápavej. Dneska přimhouřím oko.“

Fakt děkuju. Zmrd přimhouří oko. To jsem vřdycky chtěl zažít.

Overall se na mě ještě chvíli koukal. Pak se otočil. Odcházel. Ne že by se mi ulevilo. Ale líp se dechalo. To jo.

„Máme teď volno. Můžeme za Deviantem.“

Hlas Míny mi zazněl za zády. Udělal jsem čelem vzad. Koukal se na mě a usmíval se. Ten úsměv mi k němu nesešel.

„Hele. Byls mi představenej jako nešťastnej introvert. A ty se furt tlemíš.“

„Nesmíš věřit všem kecům, co slyšíš. Ber to jako mimikry. Jdeme?“

Jo. Jdeme. Poznám dalšího pošahanýho modela z tohohle spolku. Třeba to k něčemu bude. Třeba to bude k hovnu.

Procházel jsem chodbou. U stěn stály hloučky trestanců. Někteří se tvářili drsně. Někteří na mě dělali nasraný ksichty.

Asi jsem se měl bát. Mrzelo mě, že je zklam. Nebojím se. Na takovýhle píčoviny jsem ve svém životě nikdy neměl čas.

Většina trestanců byla z Vesmíru. Ze Země jen pár. Stejný poměr, jak naše parta u pásu.

Někteří se podobali lidem. Někteří byli s vizáží totál jinde. Málo rukou a nohou. Mnohem víc chapadel, klepet a podobně. Většinou stejně velký jak já. Pár menších. A pár, kterejm jsem byl do pasu.

K těmhle patřil i Deviant.

Seděl na stoličce na konci chodby. Před mříží, za kterou byla jeho cela. Seděl. Já stál. Koukali jsme si do očí.

Deviant. Měl ruce. Klouby s obrovskými kostnatými výrůstky. Absence krku a malá, na stranu nakloněná hlava. Dvě malé oči. Splácej nos a široká ústa. Z koutků mu co chvíli vyrazil jazyk. Z každého koutku jeden.

Obrovskej hrudník. Dva sloupy navlečený do žlutějch kalhot. Kulatý chodidla. Na Zemi je maj sloni. Co jsou vycpaný po muzeích.

Deviant byl Čita. Domovská planeta na Okraji. Nepoddajnej národ. Zkolonizovanej, ale nezlomenej. Co jsem věděl, nebyla s nima prdel.

„Tak ty seš ten Ziky.“

Jo. Já jsem ten Ziky. Koukám, že jsem populární. Dokonce i velkej Deviant zná mý jméno.

„Nebud' drzej. Přetrh bych tě dřív, než bys napočítal do jedny.“

Jasně. Už na mě zase někdo dělá bu bu bu. Rozhlíd jsem se po stěnách. Kouknul na strop.

„Kamery nejsou vidět. Ale bud' v klidu. Na tomhle konci chodby většinou nefungujou. Jako třeba dnes. Co se tu stane, zůstane mezi náma.“

Prima. Jsem utahanej po dvanáctihodinovej šichtě. Nemám ani pitomej nůž. Devianta Čitu mám tak blízko, že bych na něj dosáh. Míno, fakt děkuju.

„Přišli jsme se dohodnout. Přišli jsme pro radu.“

Deviant se podíval na Mínu.

„Do prdele, vypadám snad jako náповěda?“

Chtěl jsem říct, že nevypadá. Pak jsem to spolk.

„Nemáme moc času. Ziky tu potřebuje přežít. Jde po něm Overal. Tohle já nepořeším.“

Deviant si přešel kloubama o klouby. Znělo to, jako když Overal přejížděl taserem přes mříže cely.

„Overal je docela velkej problém.“

Deviant přestal rachotit. Svěsil ruce podél těla.

„Možná by s tím něco udělat šlo. Co za to?“

Že bych mu třeba umyl záda? Mám hovno. Nemám co nabídnout. Celá debata mě začínala srát.

Deviant se rozhod.

„Promyslím to. Něco bych chtěl. Sám se k tomu nedostanu. Ziky by moh. Aspoň podle pověsti, co přijela před ním. Přidte zejtra. Dohodnem se.“

Šli jsme zpátky. Už na mě nikdo blbě nečuměl. Spíš koukali udiveně. Asi si nemohli srovnat v hlavě, že mě Deviant nerozebral.

Šel jsem vedle Míny. Všechno mi přišlo nějaký levý.

Na hovno.

Z hlavní chodby, kde byly cely, odbočovalo několik dalších. Na rohu jedné odbočky stál týpek. Pozemšťan. Vysoký, udělanej. Vyholená hlava. Triko s utrženejma rukávama. Pokérovaný ruce. Pokérovanéj ksicht. Černý kalhoty a vysoký šněrovací boty.

Týpek, kterej si myslel, že vypadá drsně. Čuměl na mě. Nemrkal. Neuhnul pohledem. Stojící drsnej problém.

Už mě docela točilo, jak se tady každej snažil udělat dojem. Chápal jsem, že tu chtěj všichni přežít. Akorát že maska nebezpečnýho maníka nebylo to pravý. Myslím to pravý, co by něčemu pomohlo.

Tam, kde jsem se dřív pohyboval, tihle týpci byli k smíchu. Ti opravdu nebezpečný, z kterejch jsem měl respekt, byli za šedivý a nenápadný.

No jinej svět.

Týpek udělal dva kroky a zastoupil mi cestu.

Mína ho obešel a pokračoval dál. Já jsem nic obcházet nechtěl. Zastavil jsem se. Metr od debila.

„Ty seš Ziky.“

Ani jsem se nenamáhal přikejvnout.

„Děláš nám problémy.“

Pokřčil jsem rameny. Problémy jsem začal dělat devět měsíců předtím, než jsem se narodil. Doteď jsem ani jeden den nevynechal.

„Berou nás ze Země jako jeden gang. Jsi nám dost posral reputaci.“

Ty krávo. Von zná cizí slova. Vzdělanej drsnej debil.

„Tě varuju. Buď se budeš chovat podle pravidel, nebo tě sundám.“

Kurva. To je tempo. Sotva jsme se poznali a už mě chce poslat pod kytky.

„Vyser si voko.“

Moje diplomatická odpověď se mu nelíbila. Zrudnul. Na čele mu naběhla žíla. Zatnul pěsti. Zjizvený klouby zbělaly. Udělal půlkrok ke mně. Skoro jsme se dotýkali nosama.

„Řek sis vo to.“

Nehejbal se. Zhluboka dejchal. Děsně dramaticky.

Přišlo mi to dlouhý. Nerad někde postávám, když nechci. Rozhod jsem se, že tu schůzku utnu.

„Uхни mi z cesty. Počítám do tří.“

Ten kretén si fakt myslel, že začnu počítat. To je neuvěřitelný, jak jsou někteří týpci důvěřivý. Místo aby po mně hráb, čekal, až se dostanu k trojce.

Neřek jsem ani jedna. Nejsem idiot a neměli jsme počty.

Nabral jsem ho kolenem mezi nohy. Ze všech sil. Řek bych, že jeho plodný období skončilo. Než mu bolest dorazila do mozku, chytil jsem mu hlavu, abych se dobře trefil a vzal ho čelem.

Nos zaraženej. Ksicht hezky rovnej. Žádný výstupky.

Složil se na zem. Těsně předtím, než mu dopadla hlava na podlahu, jsem mu pod ni strčil botu. Nechtěl jsem, aby si navíc udělal bouli.

Mína seděl v cele na kavalci. Sed jsem si naproti němu.

„Jste si to vyříkali?“

Příkejv jsem. Jo, vyříkali. Probrali jsme všechno.

Měl jsem děsnou chuť na jointa. Akorát že jsem ho neměl z čeho ubalit.
„Deviant má přístup k trávě. Když s ním budeš zadobře, budeš mít i jointa.“
Fajn. Prima. Devianta si musím předcházet. Budu na něj hodnej. Slibuju.
Pokud mě nevytočí.

„Myslíš, že Deviant je schopnej odstavit Overala?“

Mína tu otázku zvažoval. Koukal někam nade mě. Pak příkejv.

„Jo. Dokáže toho dost. Myslím, že zvládne i tohle. Jediný, na co nemá, je dostat nás odsud.“

Jo. Dostat se z těchto sraček. Komplikovanej problém. Nešlo jen o to zmizet z lágru. Na Marsu se nemáte kde skrejt. Nebo jo, ale ne na dlouho. Takže problém stál, jak zmizet z planety, aniž by si toho někdo všim.

Neměl jsem se nechat chytit.

„Tos neměl. Akorát že dumat o tom ti moc nepomůže. Koliks dostal?“

Kolik jsem asi moh dostat. Vysál jsem kredity celému jednomu ročníku spořivejch. Dali mi doživotí.

„A ty myslíš, že utečeš.“

Samozřejmě. Uteču. Akorát jsem si nebyl jistej, jestli mám o tom s Mínou kecat. Neznal jsem ho. Neznal jsem tu nikoho.

„Když nebudeš nikomu věřit, tak tu zkejsneš nafurt.“

Ty krávo. Tyhle filozofický debaty mě fakt berou. Změnil jsem téma.

„Jak to tu vypadá? Zatím jsem toho moc neviděl.“

„Taky nevidíš. Pokud dozorcí neusouděj, že se jim hodíš i někde jinde. Jsme na samým dně. Pod náma už nic není.“

„A nad náma?“

„Nad náma jsou patra. Různě vysoký. Je jich sto pade. Celkem půl svislýho kilometru.“

„Výtahy?“

„Spousta. Každěj výtah je past. Kamery. Zablokování. Vyhladovění. Uspání. Na co si vzpomeneš.“

„Schodiště?“

„Dvě. Po každějch patnácti patrech mříže. Skenery. Navíc to je půl kiláku do docela prudkýho kopce.“

„Jdou sehnat plány?“

„Myslíš stavební plány?“

„Přesně. Musí to mít někde slabý místo. Všechno má vždycky slabý místo. Je šumák, jestli jde vo soft, nebo vo hard.“

„Asi by sehnat šly. Poptám se.“

„Devianta?“

„Ne. Nebudu ho otravovat prkotinama. Poptám se Mikiho.“

Ty jo. Další týpek z tohohle panoptika.

„Je vetešník. Dokáže toho obstarat hodně. Navíc rozumí elektronice. Zvládne postavit komp i z vyrazenýho mrazáku.“

„Dostanu se tu na síť?“

„Ne. Nevím o tom, že by se to někomu povedlo.“

Fajn. Takže to budu muset řešit postupně. Deviant mě zbaví otravného Overala. Pak potřebuju zapadnout a nevyčnít. O to se postará Mína. Potřebuju komp a plány. Vetešník Miki. Nakonec se musím dostat na síť.

„Dobrý je, že toho nechceš moc. Hlavně to nevyčnívání se mi líbí.“

„Jasně. Budu si dávat víc bacha.“

„Spíš se míň ser do okolí.“

Jo. Budu se míň srát do okolí. Pokud se okolí nebude srát do mě.

Převracel jsem si všechno v hlavě. Dostanu se odsud. Musím. A pak si to s tou sviní, co mě na Zemi poslala cajtům rovnou do náruče, srovnám. Jednou provždy.

Natáhnul jsem se na kavalec. Zavřel oči.

Dělal se hezkej večer.

Zavřel jsem oči, ale spánek nepřicházel.

Mám to na doživotí. Strašně dlouhý trest.

Tu noc, kdy mě dostali, si budu pamatovat ještě po smrti.

Byl jsem u sebe doma. Šestý patro. Zastrčenej byt nedaleko centra Londýna. Krok od Temže. Starej barák. Se starým systémem rozvodů. Spousta únikovejch cest.

Nebyl jsem paranoidní, ale vždycky jsem počítal s tím, že mě můžou najít. Tu noc mě našli.

Jedni se dobejvali do dveří. Další šli přes okna.

Nežil jsem v pevnosti. Ale i když použili všechno, co mohli, měl jsem deset vteřin.

Cajtí se činili. Dveře se prohnuly pod úderem robota. Plocha kolem zámku se začala žhavit.

Okna se vysypala. Strhli závěsy, co byly za nima. Čekaly je titanový desky.

Byl to dobrej byt. Třeba raketomet by ho sice dostal hned, ale zas tak nebezpečnej jsem nebyl. Navíc spolu se mnou by to odsrala i spousta nevinnejch. A důležitějch.

Nedaleko centra Londýny nebydlely nuly.

Šestá vteřina. Aktivoval jsem dekl v koupelně. Zvedl se spolu se dnem sprchovýho koutu.

Osmá vteřina. Byl jsem pod úrovní koupelny. Sprcháč se narovnával.

Desátá vteřina. Dveře i desky u oken začaly povolovat. Koupelna v normálu.

Po celým bytě začaly vyskakovat plameny. Vydávaly žár. Nešly uhasit.

Slejl jsem. Skoby chycený do zdi. Šachta, kterou byste nenašli na žádnějch plánech. Úzká, zatuchlá. Vedla kolmo dolů. Pod úroveň baráku. A pak dál k Temži.

Asi v polovině, někde na úrovni druhýho patra, byly ve stěně šachty dvířka. Šly odtlačit rukou. Byly čtvrt metru silný. Mělo to svůj důvod.

Za nima vodorovnej tunel. Vlez jsem do něj.

Nikdy nesmíte prchat bezhlavě. Utíkat ze všech sil a nepřemejšlet. Pak vás chytí do náruče malý děčko.

Musíte kličkovat. Zametat stopy. Dělat nelogický věci.

Toho, kdo vás honí, musíte svou nevypočitatelností přivést k zoufalství.

Dvířka se za mnou zaklapla. Neprodyšně.

Popolez jsem pár metrů. V šachtě vybuchlo peklo. Další plameny. Žár. Povrch dvířek se s okolní stěnou spekl v jednotlitou plochu.

I přes izolaci jsem cejtíl žár.

Odhadoval jsem, že je šachta nejmíň na hodinu zaměstná. Lezl jsem dál. Pak jsem odjistil další dekl pod sebou. Seskočil do pokoje.

Nerозsvítíl jsem. To za mě udělal někdo jinej.

V pokoji tři cajti. Zásahovka. Kombinézy. Neprůstřelný vesty. Černý přílby. Spuštěný hledí. Neosobní roboti. Čekali na mě.

Jeden vystřelil síť. Druhej mě trefil narkotizační pistolí. Třetí stál a nedělal nic.

Propadal jsem se do bezvědomí. Podlomily se mi kolena. Klesl jsem. Opřel se o ruce. V hlavě jsem měl prázdno. Nedokázal jsem přemejšlet. Nedokázal jsem pobrat, jak na tohle mohli přijít.

Třetí cajt si sundal přílbu. Na ramena mu spadly rudý vlasy. Rudý jak oheň.

„Budu jako tvoje sestra, Ziky. Mně jedinej můžeš věřit.“

Tohle mi říkala a já jí nakonec uvěřil. Svěřil jsem se jí se vším. I s tím, jak dokážu zmizet, i kdyby mě našli.

Propadal jsem se do bezvědomí. Prázdno v hlavě nahradil obrovskej vztek. Nenávisť. Touha po pomstě.

Dostanu tě, Sáro. Dostanu tě a pošlu do pekla. I kdyby mě odvezli na konec Vesmíru, vrátím se. Slibuju.

Převalil jsem se na bok.

Spánek pořád nepřicházel.

„Ten vetešník Miki. Co je zač?“

„Myslel jsem, že už spíš.“

Jo, rád bych spal. Kdyby to šlo.

„Miki je Kaiser. Souhvězdí Perseus. Tam odněkud. Prosperující planeta. Dokud se na ně nenasrala jejich hvězda. Museli se stáhnout pod zem. Ti, co zbyli.“

Aha. Takže se tady musí cejtít dobře.

„Nevím. Ale nijak vytočeně nevypadá.“

„Co proved?“

„Přistáli u nich Kolonizátoři. Smíšená posádka. Pozemšťani a Bízci. Standardní mise. Doplňli zásoby. Vzali sebou dva domorodce. Jeden byl Miki.“

„A?“

„Mimo Mikiho se na loď dostal i jeho syn.“

Nic jsem neříkal.

„Při letu zpátky do Sluneční soustavy probíhala převýchova. Znáš Bízky.“

Jo, znám ty zmrdy. Nedávno jsem s dvěma měl spor.

„Mikiho syn u toho zařval. Bízci jsou fakt hovada. Nebylo to prej nic hezkýho.“

Převalil jsem se na kavalci.

„Jak jsem už říkal, Miki je Kaiser. Zvláštní rasa. Géniové přes elektroniku. Navíc dokážou metamorfovat. Což tenkrát nikdo z posádky nevěděl.“

Doved jsem si představit, že to tam asi muselo bejt napínavý.

„Nedokážeš si to představit. Byl to masakr. Miki je sundal všechny. Jednoho po druhým. Měl na to čas. Cesta zpátky trvala půl roku.“

Dobry. Fakt dobry. Standardní posádka Kolonizátorů je čtyřicet maníků. Pokud je Miki odrovnal všechny, musel bejt něco jak Batman.

„Nemusel bejt Batman. Stačilo, že je Kaiser.“

Vrtalo mi hlavou, že je ještě naživu. Za něco takovýho ho měli rozprášit na atomy.

„Miki není vůl. Všechny vyházel do Vesmíru. Nejdou najít. Žádný důkazy, nic.“

„Neříkej mi, že když přiletí loď bez posádky, že někdo uvěřil tomu, že všichni vyrazili na procházku a zapomněli se vrátit.“

„Miki je génius přes elektroniku. Nezapomeň. Přeprogramoval hlavní počítač. Oficiální verze byla ta, že posádka zešílela a spáchala hromadnou sebevraždu.“

„Tehle pohádce někdo věřil? To je tak pitomý, že to přece nikdo nemoh brát vážně.“

„Taky to nikdo vážně nebral. Akorát nebyl jedinej důkaz, že to bylo jinak. Rozebrali loď na šroubky. Nic. Zkoušeli se Mikimu dostat do mozku. Nic. Víc infa bys našel v černej díře.“

„Proč teda sedí?“

„Protože všichni věděli, že je to jeho práce. I když mu to nešlo dokázat. Proběh vykonstruovanej proces. Dostal doživotí. Tady. Na Marsu.“

Skvělý. Ty krávo. A to jsem si myslel, že jsem nebezpečnej. Jsem mimino. Bezbranný, neškodný mimino.

„Miki má jako jedinej tři Smyčky. Jednu kolem krku. Dozorci i tak kolem něj choděj po špičkách. Spravuje tu všechno, co se posere. Má práci až do konce života.“

Nebyl jsem si jistej, jestli se chci vůbec s Mikim potkat.

„Neboj. Miki se ti bude líbit. A ty se určitě budeš líbit jemu.“

Jasně. Kámoš zabiják.

Převalil jsem se na druhej bok.

Chci spát.

Propad jsem se do spánku. Rozevřel svou bezedenou náruč a pohltit mě.

Stál jsem po širým nebem. Uprostřed Arény. Byla noc. Na nebi nebyla vidět jediná hvězda.

I když nic nesvítilo, viděl jsem. Všechno mělo modrej nádech. Travnatej povrch i tribuny kolem. Zvedaly se do obrovské výše. Abych dohlíd na jejich vrchol, musel jsem zaklonit hlavu.